

ולתחיל מבראשית...

"החודש הזה לכם" היא מצווה ראשונה, הפעם פתחתי בצורה קצת שונה. זוהי, רבותי, פתיחה אנושית, בורא העולם התחיל בראשית.

הקב"ה לא חשב פעמיים, ברא את הארץ ואת השמיים. רוח אלוקים פרשה לה כנפיים, ויצאה לרחף על פני המים.

וכך בשוונג התחיל הוא ליצור, דבר ראשון ברא את האור. היום רק צריך השלטר להרים, אז הוא הזיז גבעות והרים.

הבדיל אלוקים בין חושך לאור, במושגים שלנו, לבן ושחור. מיום ללילה במעבר די חד – ויהי ערב ויהי בוקר, יום אחד.

ביום השני נוצר הרקיע (היום בשימוש צפוף של ארקייע). אלוקים הבדיל בין מים למים, לאלה מעל קרא הוא שמיים.

ביום השלישי על המים פקד: "נא היקוו למקום אחד!" המים, ממושמים, נענו לבקשה וכך לפתע התגלתה יבשה...

בחדוות היצירה האל התאהב, מרוב עבודה נהיה קצת רעב. התחיל עם עשב, התקדם ל-TREE, המאמץ השתלם ונשא פרי.

מאז נהוג במחזותינו לכתוב על רווח כפול – "פעמיים כי טוב". טובים השניים מן האחד, גם לחתונות יום שלישי מיוחד.

ביום הרביעי ניתנו הוראות, ירח ושמש נהיו למאורות – בין היום והלילה להבדיל, גם למשול, לסמן מועדים ולמנוע מכשול.

אחרי שלנו הייתה כבר ארץ, הגיע הזמן לברוא את השָׁרָץ, ועוף שיעוף בעזרת הכנף, חניית ביניים יעשה על ענף.

וכדי שלא תהיו מודאגים, מילא את המים בים בדגים. "פרו ורבו" הוא בירך היצורים, לפחות בן ובת לכל זוג הורים.

כך הסתיים לו יום חמישי, אני מת עליו, באופן אישי. מביא את ריחו סוף השבוע, אליו אני כבר חש געגוע.

ביום שישי קם לתחייה, מושג חדש: "נפש חיה". אחרון חביב נברא האדם, עדיין לבד, ללא המאָאָם...

אחרי שהסתיים כל שלב החידוש, התפנה אלוקים לברך על קידוש: ויכולו השמיים והארץ וכל צבָאָם, ממעשה הבריאה הלב שוב נִפְעָם.

לא מזמן בשווייץ, כך שמענו, מדענים טענו: "נצליח גם אננו!" המפץ הגדול במנהרה ישוחזר, בינתיים יש תקלות, קצת מוזר...

כל טוב הארץ נקבץ לגן עדן (הלוואי שיחדש שוב ימינו כקדם): מעיינות, נחלים וגם נהרות, בוסתנים של פרי, חיים במערות.

לא טוב היות האדם לבדו,
 אישה הוא צריך, עזר נגדו.
 השלמה אחרונה לשלב הפיתוח
 בהרדמה מלאה בוצע הניתוח...

מן האדם נבנתה, מהצלע.
 בשר משרו, כך זה יוצא לה.
 על כן יעזוב איש את הוריו,
 לרוץ לחופה ביחד עם רב.

בזוגיות שנוצרה מישהו בחש,
 חיה ערומה, קוראים לה נחש.
 עם הפרי האסור את האישה הוא פיתה,
 שנתנה לאדם גם, במקום חביתה.

מגן העדן עד היום הזוג נהנה,
 פתאום נזקקו לעלה תאנה.
 אדם ואישה קיבלו מתנות,
 האל תפר לשניהם כותנות.

אך בכך לא תם הסיפור.
 לא עזר כלום, גם לא יום כיפור.
 אדם, אישה ונחש נענשו,
 מגן העדן כולם אז גורשו.

האישה בעצב תלד בנים,
 אפידורל תבקש בהרבה תחנונים.
 אל אישך תשוקתך והוא ימשול בך,
 אם זה לא ברור, מקומך במטבח...

ואתה גבר יקר וחשוב,
 מעפר באת ואל עפר תשוב,
 בזיעת אפריך תאכל לחם –
 תתחיל לעבוד כשתצא מהרחם...

למרות המשבר נשארה אהבה –
 אדם לאשתו נתן שם: חוה,
 כי היא הייתה אם פ' ל' ח'י,
 לשניהם מגיע הרבה פ' ה' ל' ח'י.

ואחרי שיצאו בשן ועין,
 נולד להם בן חמוד בשם קין.
 את החיתול המלוכלך תלו על החבל,
 לשמור בירושה לאח שלו, הבל.

הבל גדל ונהיה רועה צאן,
 משק ביתי, לא עשה הון.
 על פרי האדמה קין להוט,
 פרנסה מצא בתחום חקלאות.

ויום אחד העלו קורבנות,
 מהסחורה בחרו להביא מתנות:
 את מיטב הצאן הבל איתר,
 "סתם בזבוז", קין קיטר.

מנחתו של הבל במרום התקבלה,
 אך זו של קין בקיר נתקלה.
 על קין נאמר "ויפלו פניו"
 אם היה חכם, בראשו עיניו.

זהו רבותי היה המניע,
 לחיסול בסגנון איסמעיל הנייה.
 בדקירות רבות בוצע הרצח,
 אות קין קיבל על המצח.

ועונש קיבל להיות נע ונד
 (כמו שלאחרונה מתנהג המדד).
 ככה זה כשאתה אנוכי,
 ומיתמם: "השומר אחי אנוכי".

הסיום מתאר את המשך התולדות,
 שמות מוזרים, חייבים להודות.
 (שם בְּנֵי יוֹבֵל, דרך אגב,
 מוזכר כאבי כל כינור ועוגב.)

בגיל 777 שנים אתה מְלָךְ,
 יש כזה קוניאק וגם אדון לְמָךְ.
 ואם, רבותי, נשאר לכם פֹּתַח,
 חכו עוד שבוע, למקאמה על ג' ח'...

אייל לך